

Ю Несбьо

ТАРГАНИ

СКАНДИНАВСЬКИЙ ГОСТРОСЮЖЕТНИЙ
РОМАН

ХАРКІВ
«Фоліо»
2018

Розділ 1

Умикається зелене світло, і гуркіт машин, мотоциклів та туктуків — триколісних мопедів-таксі — наближається, так що Дім відчуває, як вібриє скло універмагу «Робертсон». Її машина також рушає з місця, і вітрина з довгою червоною сукнею лишається далеко позаду, тоне у вечірніх сутінках.

Вона взяла таксі. Її хала не в якомусь там напхот напханому автобусі, не в проїденому іржею туктуці, а в справжньому таксі, з кондиціонером, і за кермом сидів мовчазний водій. Вона з насолодою опустила голову на підголовач. Жодних проблем. Мимо пронісся мопед, дівчина на задньому сидінні вчепилася в хлопця в червоній футболці й шоломі з наличчям: її відсутній погляд ковзнув по таксі. Тримайся міцніше, подумала Дім.

На вулиці Рами IV водій опинився у хвості у вантажівки, вся курява від якої неслася просто на них, ще й так, що крізь чорний густий вихлоп не вдавалося розгледіти номер. Завдяки кондиціонеру запах із машини швидко вивітрився. Щоправда, не до кінця. Вона злегка помахала рукою перед носом, демонструючи свою відразу, і водій, поглянувши в дзеркало, рвонув перед. Мовляв, жодних проблем.

Так було не завжди. Вона виросла в родині, де було шестеро дівчат. Забагато, вважав батько. Їй ледь виповнилося сім років,

коли вони стояли на путівці, кашляючи від жовтого пилу, і махали услід повозу, що, підстрибуючи уздовж рудуватого каналу, усе віддалявся, а з ним — і їхня старша сестра. Їй дали з собою чисту білизну, квиток на поїзд до Бангкока й адресу в Патпону, записану на звороті візитівки, і вона, відправляючись, умивалася сльозами, а Дім махала їй услід так відчайдушно, що ледь рука не відвалилася. Мати погладила молодшу по голівці, сказавши, що все не просто, але, з іншого боку, не так уже й погано. Принаймні, їхній сестрі не доведеться стати *квай* і ходити по дворах, поки не вийде заміж, як колись їхня мати. До того ж міс Вонг обіцяла піклуватися про дівчинку. Батько кивнув, і, сплюнувши бетель крізь потемнілі зуби, додав, що *франги* в барах добре платять за новеньких.

Дім не зрозуміла, хто такі *квай*, але допитуватися не стала. Звісно, вона знала, що це слово означає «бик». Як і багато інших у цій місцевості, вони не мали коштів, аби придбати собі бика, так що брали худобу лише на деякий час, щоб зорати поле для рису. Пізніше вона дізнається, що дівчина, яка ходить із биком по дворах, теж називається *квай* і що її послуги також продаються. Так заведено: може, їй пощастить, і вона зустрине селянина, який захоче лишити її в себе, поки вона ще не стара.

Якось, коли Дім виповнилося п'ятнадцять, батько покликав її, наближаючись до дочки, що працювала на рисовому полі: у руках він тримав капелюх, і сонце світило йому в спину. Вона відповіла не одразу, і, випроставшись, поглянула на зелені пагорби довкола їхнього крихітного дворика, а потім, заплющивши очі, прислухалася до співу птаха-сурмача в гіллі дерев і вдихнула аромат евкаліпта й гевеї. Вона знала, що настала її черга.

У перший рік вони жили в одній кімнаті вчотирьох: четверо дівчат ділили одна з одною все — постіль, їжу й одяг. Найваж-

ливіше було останнє, бо без гарного вбрання неможливо було привабити вигідних клієнтів. Вона навчилася танцювати, усміхатися, вміла тепер розрізняти, хто хоче просто випити з нею, а хто — переспати. Батько домовився з міс Вонг, що та буде надсилати гроші додому, тому перші роки Дім ниділа в злиднях, але міс Вонг була нею задоволена і поступово стала лишати їй більше.

У міс Вонг були підстави бути задоволеною, адже Дім працювала як каторжна і її клієнти охоче купували напої. І міс Вонг залюбки й далі лишала б її у себе. Якось один японець навіть зібрався женитися на Дім, але передумав, коли вона попросила купити їй квиток на літак. Ще один, американець, брав її з собою до Пхукета, потім відправив за свій кошт назад і купив їй діамантову каблучку. Наступного ж дня після від'їзду американця Дім віднесла каблучку в ломбард.

Дехто платив мало й посилав її під три чорти, якщо вона намагалася сперечатися; інші скаржилися міс Вонг, коли Дім відмовлялася виробляти все, що їй наказували. Вони не розуміли, що міс Вонг уже отримала своє з тих грошей, що вони сплатили в барі за послуги Дім, і тепер дівчина сама собі пані. Пані. Вона згадала червону сукню у вітрині магазину. Мати казала правду: все не просто, але все не так уже й погано.

І вона намагалася зберегти невинну усмішку й веселий сміх. Клієнтам подобалося. Мабуть, тому вона й отримала роботу за оголошенням Ванга Лі в газеті «Тай Рат», у розділі G. R. O., або «Guest Relation Officer»¹. Ванг Лі — низькорослий, майже чорний китаець, власник готелю на Сукхумвіт-роуд, клієнтів мав здебільшого з велими специфічними бажаннями, але не такими вже й особливими, щоб вона не могла їх задовольнити. Від-

¹ Співробітник служби гостинності (англ.).

верто кажучи, їй це подобалося навіть більше, ніж нескінченні танці в барі. До того ж Ванг Лі добре платив. Єдина незручність була, мабуть, у тому, що доводилося довго добиратися до його мотелю з квартири в Банглапху.

Бісові затори! Коли вони укотре зупинилися, вона сказала водієві, що вийде тут, хай навіть доведеться пройти шість смуг, щоб дістатися до мотелю на протилежному боці вулиці. Вийшовши з таксі, вона відчула, як повітря огорнуло її, наче гарячий вологий рушник. Вона рушила вперед, затуляючи рота рукою, знаючи, що це не допоможе: у Бангкоку завжди таке повітря, але, принаймні, так менше смердить.

Вона просувалася між автівками: ухилилася вбік від пікапа, повного хлопців, які свистіли їй услід, ледве відскочила від «тойоти». Нарешті вона на тротуарі.

Ванг Лі підвів очі, коли вона ввійшла в порожній хол.

— Сьогодні ввечері спокійно? — запитала вона.

Він роздратовано кивнув. Останній рік таке траплялося часто-густо.

— Ти вже повечеряла?

— Так, — збрехала вона. Їй не хотілося їсти водяну локшину, яку він варив у задній кімнаті.

— Доведеться почекати, — сказав він. — *Фаранг* спочатку хоче поспати; він подзвонить, коли прокинеться.

Вона протестувала:

— Ти ж знаєш, Лі, мені треба повернутися в бар до півночі.

Він кинув оком на годинник.

— Дамо йому ще годину.

Знизавши плечима, вона сіла. Якби вона почала скаржитися рік тому, він просто викинув би її геть, але тепер йому потрібні були гроші. Звісно, вона могла б і піти, але тоді ця довга поїздка

виявилася б зовсім непотрібною. А крім того, вона зобов'язана Лі, адже він не найгірший сутенер із тих, на кого їй доводилося працювати.

Викуривши три сигарети, вона пригубила гіркокого китайського чаю й підійшла до дзеркала причепуритися.

— Піду розбуджу його, — сказала вона.

— Гм. Ковзани з собою?

Вона труснула сумкою.

Її підбори грузли у гравії, що вкривав відкритий майданчик між низенькими номерами мотелю. Номер 120 був у глибині патію, ніякої автівки біля дверей вона не побачила, але у вікні горіло світло. Мабуть, *фаранг* уже прокинувся. Легкий бриз трохи підняв її спідницю, але прохолоди не приніс. Вона скучила за мусонами, за дощами. Але ж після кількох тижнів повені, після вкритих мулом вулиць і запліснявілої білизни вона буде сумувати за спекою безвітрих місяців.

Легенько постукавши в двері, вона накинула на себе сором'язливу усмішку, а на язиці вже крутилося запитання: «Як вас звати?» Ніхто не відповідав. Вона знову постукала, поглянувши на годинник. Напевне, можна буде поторгуватися за ту червону сукню, збити ціну на сотню батів, хоч би й у «Робертсоні». Покрутивши ручку дверей, вона здивовано помітила, що двері не замкнені.

Клієнт лежав на ліжку ницьма, отже спав — це одразу впало в око. Потім вона помітила холодний зблиск прозорі ручки ножа, що стирчав зі спини в жовтогарячому піджаку. Важко сказати, яка думка першою слянула в голові Дім, але одна з них, мабуть, була про те, що довга поїздка з Банглапху виявилася все-таки даремною. А потім Дім закричала. Але крик потонув у гуркоті трейлера на Сукхумвіт-роуд, якому не давав повернуту туктук, що заґавився.

Розділ 2

— «Національний театр», — оголосив у гучномовець гутнявий, сонний голос, перш ніж двері відчинилися, і Дагфінн Торхус зробив крок із трамвая у вогкий, холодний зимовий ранок. Морозом обпекло свіжопоголені щоки, й у тьмяному неоновому світлі видно було білу пару від його видиху.

Був перший тиждень січня, і він знав, що потім стане легше: крига скує фіорд, і повітря стане менш вологим. Він почав підніматися по Драмменсвейєн, до Міністерства закордонних справ. Поруч проїхало кілька пустих таксі, в цілому ж вулиці були майже порожні. Годинник на фасаді концерну «Єнсідіге», що світився на тлі чорного зимового неба, показував шосту.

На вході він дістав перепустку. «Голова відділу», — було написано над фотографією молодого Дагфінна Торхуса, на десять років молодшого від нинішнього, що дивився в об'єктив фотоапарата упевненим поглядом з-під окулярів у сталевій оправі й висунувши вперед підборіддя. Він провів перепусткою над зчитувальним пристроєм, набрав код і штовхнув важкі скляні двері на площі Вікторія-терас.

Далеко не всі двері відчинялися так само легко в ті часи, коли він двадцятип'ятирічним юнаком прийшов сюди працювати, а було це майже тридцять років тому. У «дипшколі» — так називалися міністерські дипломатичні курси для стажерів — він виділявся своїм естердальським діалектом і «селянськими звичками», як казав його однокурсник із Берума. Інші стажери були політологами, економістами, юристами, їхні батьки мали вищу освіту й були політиками або частиною тієї міністерської верхівки, куди прагнули їхні діти. А він — простий сільський хлопець, випускник провінційного сільськогосподарського інституту. Не так щоб це було важливо для нього, але він розумів: